

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.926 van 19 oktober 2001
in de zaak A. 88.660/XIV-5564.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 24 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 augustus 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 1999;

Gelet op het arrest nr. 89.062 van 20 juli 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 oktober 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van XXX nationaliteit, komt België binnen op 5 juli 1999 met een nationaal paspoort en verklaart zich op 6 juli 1999 vluchteling.

1.2. Op 12 augustus 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 1999 is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene, van XXX nationaliteit en T. origine, verklaart, op de Dienst Vreemdelingenzaken, in haar land problemen gekend te hebben omwille van haar origine. In augustus 1998 zouden betrokkene en haar levenspartner een winkel geopend hebben. In oktober 1998 zouden drie afpersers drie miljoen L. geëist hebben. Twee weken later zouden dezelfde afpersers hun winkel overhoop gehaald hebben. Betrokkene zou hiertegen bij de politie en de procureur klacht ingediend hebben, die echter zonder gevolg zouden gebleven zijn. Op 15 november 1998 zouden betrokkene en haar man door drie personen en de zoon van de burgemeester, die een concurrerende winkel zou bezitten, geslagen zijn. Hiertegen zouden betrokkene en haar man klacht ingediend hebben. Op 30 mei 1999 zou betrokkene's winkel in brand gestoken zijn. Op 2 juni 1999 zouden betrokkene en haar man de concurrerende winkel, van de zoon van de burgemeester, in brand gestoken hebben. Op 3 juni 1999 zou betrokkene aangehouden zijn en op 4 juni 1999 zou betrokkene een miskraam gehad hebben, door de slagen door de politie toegebracht. Hierna zou betrokkene vrijgelaten zijn. Op 1 juli 1999 verliet betrokkene haar land om op 5 juli 1999 in België aan te komen, waar ze op 6 juli 1999 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de problemen van betrokkene van interpersoonlijke aard zijn en een gevolg zijn van plaatselijk machtsmisbruik en corruptie. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (brief UNHCR, dd. 13 augustus 1996 en Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge, Republik XXX, Politische Lage und Menschenrechtssituation, Januari 1999) blijkt dat

er in XXX geen sprake is van een systematische vervolging, in de zin van de Conventie, van de T. minderheid omwille van hun etnische origine. Betrokkenes relaas is niet van die aard hierop een uitzondering te moeten maken. Ook blijkt hieruit dat ook de T. minderheid een beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten en zij ook machtsmisbruik van de lokale autoriteiten bij de hogere autoriteiten kunnen (kan) aanklagen. Er kan dus gesteld worden dat betrokkene voor de problemen die ze kende een beroep kan doen op de autoriteiten van haar land. Vermits betrokkene naliel hulp te zoeken bij de hogere autoriteiten van haar land, is het duidelijk dat betrokkene niet alle rechtsmiddelen uitputte alvorens haar land te verlaten en derhalve is het niet mogelijk om, in hoofde van betrokkene, een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie vast te stellen.

Het Belgische medische attest, het rijbewijs, het rapport en de geboorteakte die betrokkene voorlegt betreffen haar identiteit en medische situatie in België en zijn bijgevolg niet van die aard dat zij deze stelling in een ander daglicht plaatsen.

Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, zonder afdoende redenen, haar dringend beroep laattijdig instelde. Het medisch attest, dat betrokkene voorlegt stelt immers enkel dat zij niet in staat is zich aan te melden van 17 augustus 1999 tot 3 september 1999. Het was betrokkene echter wel toegelaten de woonst te verlaten zodat het voor betrokkene mogelijk was om haar dringend beroep binnen de wettelijk gestelde termijn, aangetekend op het Commissariaat-generaal te laten toekomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 augustus 1999.

De Commissaris-generaal meent dat betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)”.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij ter zitting uitdrukkelijk afstand doet van de exceptie van buitenzaakstelling, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat uit wat volgt blijkt dat de verzoekende partij een enig middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is, zodat de Raad van State dit middel kan beantwoorden; dat de exceptie van de tweede verwerende partij in verband met de afwezigheid van een middel niet kan worden aangenomen;

3.1. Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen

2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de hoorplicht, de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, doordat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekster zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij haar relaas en standpunt kan doen kennen, dat de motiveringsplicht is geschonden en een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt door te stellen dat de problemen van verzoekster van interpersoonlijke aard zijn en een gevolg zijn van plaatselijk machtsmisbruik en corruptie, dat verzoekster wel degelijk wegens haar T. origine moeilijkheden kende met afpersers, zonder de hulp te kunnen inroepen van de XXX autoriteiten, waardoor haar vrees voor vervolging valt onder de Vluchtelingenconventie; dat vervolgens gesteld wordt dat verzoekster onvoldoende bijstand gezocht heeft bij de XXX autoriteiten, dat uit deze opmerking dient afgeleid te worden dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich opnieuw onvoldoende informeerde en naliel rekening te houden met de harde realiteit en corruptie in XXX, dat verzoekster geen verdere stappen meer ondernam, in eerste instantie moet verklaard worden door het feit dat in XXX algemeen bekend is dat de XXX autoriteiten bewust weigeren de minderheden in hun land te beschermen, dat bovendien verzoekster in geen geval op de bescherming van de XXX autoriteiten kan rekenen daar deze zelf nauw vervlochten zijn met de maffia- en afpersingswereld, dat immers door een terugleiding naar XXX, zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanbeveelt, het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, geschonden wordt, dat tenslotte verzoekster in XXX werd aangehouden en mishandeld door de XXX politie wegens brandstichting; dat verzoekster dit betoog ondersteunt door te verwijzen naar internationale rapporten;

3.2. Overwegende dat de procedure die wordt geregeld door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voor de Minister of zijn gemachtigde en voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure is en geen jurisdictionele; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat verzoekster zich in het enig middel beperkt tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, zonder in concreto aan te tonen dat haar relaas de "interpersoonlijke aard" overstijgt en dat haar problemen niet "het gevolg zijn van plaatselijk machtsmisbruik en corruptie"; dat verzoekster haar betoog ondersteunt door te verwijzen naar internationale rapporten zonder de informatiebronnen, waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt, in concreto te weerleggen; dat immers de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunend op zijn informatie tot de conclusie komt dat "er in XXX geen sprake is van een systematische vervolging, in de zin van de Conventie (van Genève), van de T. minderheid omwille van haar etnische origine" en

dat ook blijkt dat "de T. minderheid een beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten en zij ook machtsmisbruik van de lokale autoriteiten bij de hogere autoriteiten kan aanklagen"; dat uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster noch verduidelijkt noch concrete feiten aanbrengt die aantonen dat zij onder toepassing valt van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat meteen niet wordt aangetoond dat tengevolge van de bestreden beslissing verzoekster zou worden onderworpen aan "foltering" of "onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen", verboden door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien oktober tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.